

Een ticket naar Schotland

Alexandra Zöbeli

Een ticket naar Schotland

SAGA Egmont

Een ticket naar Schotland

Vertaald door Pieter Janssens

Originele titel *Ein Ticket nach Schottland*

Eerste druk oktober 2023

Copyright © 2015, 2023 Alexandra Zöbeli en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur © Carole Fleischmann

NUR 343

ISBN: 9788727112503 (paperback)

ISBN: 9788728033845 (e-book)

ISBN: 9788728033876 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

1

De personeelschef van het verzorgingshuis keek Jo met geveinsd medeleven aan. Toen richtte zijn blik zich weer op de envelop die voor hem op zijn bureau lag.

‘Het spijt ons verschrikkelijk, Frau Müller, maar u weet hoe het gaat. De economie staat er niet best voor en de directie heeft ons opdracht gegeven om te bezuinigen. Aangezien u de laatste was die in het team werd opgenomen is het alleen maar eerlijk dat de keus op u is gevallen.’

Keus? Hoezo keus? vroeg Jo zich af. Maar de personeelschef ging al verder: ‘Natuurlijk houden we ons aan de opzeggingstermijn van drie maanden.’

Nu was ook bij haar het kwartje gevallen. Het ging niet over het kiezen van de medewerker van het jaar, maar over haar ontslag.

‘U gooit me eruit?’ vroeg ze verbijsterd. Ze keek verward naar haar baas, die eveneens in het kleine kantoor van Personeelszaken zat. Ze was het niet altijd met hem eens, omdat

hij andere ideeën had over goed eten voor ouderen dan zij, toch verwachtte ze dat hij partij voor haar zou kiezen; hij was tenslotte haar directe baas. Maar hij bleef even stom uit zijn ogen kijken als de vis die ze een paar minuten geleden had aangebakken.

De personeelschef stak haar de envelop toe.

‘We zien helaas geen andere mogelijkheid. De economische situatie... en we kunnen moeilijk bezuinigen op de maaltijden van de bewoners, toch?’

Jo hapte naar adem. Ze zou werkloos worden en net nu Markus ook al enige tijd vergeefs naar werk zocht.

‘Maar er zijn vast nog mogelijkheden...’ begon ze, maar haar baas viel haar meteen in de rede.

‘Frau Müller, we kunnen het toch niet allemaal goedpraten. Zoals u met de levensmiddelen en ons budget bent omgegaan kunnen we ons gewoon niet meer veroorloven. Het enige waar u zich aan gehouden hebt, was het dienstrooster.’

De personeelschef kreunde en streek met een hand door zijn gelakte haren. Alles was tot nu toe zo goed verlopen en nu liep het allemaal spaak dankzij die zelfingenomen chef-kok. Jo liep rood aan. Ze stond langzaam op van haar stoel en pakte de envelop aan die de personeelschef haar toestak. Voor de ogen van die twee windbuilen scheurde ze hem doormidden. ‘Goed dan! Als u het zo ziet, heren, dan denk ik dat u me die drie maanden ook niet nodig zult hebben, of wel soms?’

‘Frau Müller, ik moet u eraan herinneren dat u een arbeidscontract hebt getekend. Ook u moet zich aan de opzeggingstermijn houden.’

‘Klaag me dan maar aan!’ antwoordde Jo vinnig en ze zwaaide haar wijsvinger heen en weer voor het gezicht van de

personeelschef. ‘Maar weet dan wat u te wachten staat!’ dreigde ze en haar groene ogen fonkelden van woede. ‘Ik zal geen blad voor de mond nemen en iedereen die het wil horen vertellen hoe er hier met de bewoners wordt omgegaan. Hoe hier aan klassenverzorging wordt gedaan. Hoe de rijke bewoners hier het malse vlees opgediend krijgen terwijl alle anderen op een taai stuk leer mogen kauwen, dat ze met de beste wil van de wereld niet door hun strot kunnen krijgen. En het zou de mensen beslist interesseren hoe het tehuis geld bespaart met levensmiddelen die over de datum zijn. Geloof me, ik zou het een en ander te vertellen hebben.’

‘Ze zullen er geen woord van geloven,’ siste de chef-kok.

‘Wilt u het zover laten komen?’

‘Het levert toch niets op als we van een mug een olifant maken. Laten we allemaal diep ademen en verstandig zijn. Frau Müller, als u het niet meer met uw geweten in overeenstemming kunt brengen om de komende drie maanden te komen werken, zal Herr Huber nu met u naar uw locker gaan, waar u uw spullen kunt ophalen. En dan verzoek ik u het gebouw voorgoed en zonder ophef te verlaten.’

De chef-kok snoof boos en stak zijn handen in de lucht. ‘En wie staat er vandaag achter het buffet?’

‘Daar, beste heren, had u eerder aan moeten denken.’ Jo draaide zich om en liep het kantoor uit. Huber rende opgewonden achter haar aan. Op weg naar de garderobe ontmoetten ze Heidi, die haar wezenloos aankeek.

‘Wat is hier aan de hand?’

Jo schudde slechts haar hoofd en gaf haar een teken dat ze haar later zou bellen. Ze had Heidi hier op het werk leren kennen. Heidi was tien jaar jonger dan Jo, die dat jaar 39 was

geworden. Ondanks het leeftijdsverschil waren ze al snel vriendinnen geworden. Heidi zou door een man waarschijnlijk als een stuk worden beschreven, want ze antwoordde aan het gangbare schoonheidsideaal met haar lange blonde haren, haar blauwe ogen en een figuur waarvan Jo alleen maar kon dromen. Hoe deed Heidi dat toch? Snoepen was een van de zwakke plekken van haar vriendin en toch had ze een figuur als van een topmodel. Jo daarentegen hoefde maar chocolademousse te zien of hij kwam op haar heupen terecht. Niet dat ze dik was, dat niet, maar ze moest er steeds op letten dat ze niet uit de band sprong en ontzegde zich daarom allerlei lekkere hapjes, wat als kok niet echt makkelijk was. Maar nu was ze haar baan kwijt en daardoor had ze een calorieënprobleem minder, dacht ze laconiek.

Maar een mooi figuur was niet alles, bedacht Jo, want ook Heidi had zo haar zorgen. Ze bleef altijd weer aan de verkeerde mannen plakken, die ze blijkbaar aantrok als vliegen. Heidi was gewoon te goed van vertrouwen, vond Jo. Zij daarentegen leefde al tien jaar samen met Markus in een vaste relatie. Van trouwen was tot nu toe geen sprake geweest, maar dat had tenslotte nog tijd.

Zwijgend ging ze, op de voet gevolgd door Huber, de garderobe binnen.

‘Wil je soms kijken terwijl ik me omkleed?’ snauwde ze.

‘Ik wil er alleen maar zeker van zijn dat je niets meeneemt,’ rechtvaardigde Huber zich.

‘Je mag straks best mijn tassen doorzoeken, als het je geruststelt.’ Huber beheerste zich met moeite en verliet de garderobe en Jo verwisselde haar keukenuniform voor haar burgerkleding. Daarna raapte ze haar spullen bijeen uit de locker. Toen ze de garderobe verliet hield ze Huber de geopende

tas onder de neus om hem de inhoud te laten zien en stapte toen grimmig naar de uitgang. Bij de schuifdeur draaide ze zich nog één keer om. ‘Weet je, Herr Huber, ik wens je echt niets slechts in het leven, maar ik hoop dat iemand jou, als je net zo oud bent als de bewoners hier, ook iets te eten serveert wat met je nog resterende tanden niet weg te werken is en wat loodzwaar op de maag ligt.’ Met die woorden draaide ze zich om en verliet het gebouw.

‘Stomme trut!’ riep Huber haar nog achterna, maar dat liet haar koud. Ze liep naar haar fiets en tilde de tas met haar spullen op de bagagedrager. Maar de tas was helaas te groot en te vormeloos om hem goed te kunnen vastbinden, waardoor ze de fiets door de hele stad heen naar huis moest duwen. Het was pas medio maart en er lag nog sneeuwbrig op de stoep, dus ze kwam maar moeizaam vooruit. Ze stopte onderweg bij een kiosk om een krant met personeelsadvertenties te kopen. Thuis aangekomen zette ze de fiets in de kelder en ging met de lift naar de vierde verdieping van de flat, waar het drieënhalvekamerappartement lag dat ze met Markus deelde. Hij zou vast thuis zijn en haar troostend in zijn armen nemen. Ze viste de sleutel uit diepte van haar handtas en liet zichzelf binnen.

‘Markus? Ben je thuis?’ Ze zette de tas met haar werkkleding op de keukentafel en liep door naar de woonkamer. Plotseling hoorde ze vreemde geluiden. Ze volgde de geluiden naar de slaapkamer en vermoedde al wat ze te zien zou krijgen voordat ze de deur bereikte. Maar wat zich daadwerkelijk voor haar ogen afspeelde overtrof haar stoutste verwachtingen. Markus lag naakt op zijn buik op het bed en met zijn hoofd in het kussen. Op hem zat een iets te mollig uitgevallen dominatrix met een rijzweep,

waarmee ze hem telkens weer op zijn bleke achterwerk mepte terwijl hij wellustig kreunde. Als het niet zo tragisch was geweest had Jo moeten lachen, maar het was haar vriend en... was dat niet?

‘Susi?’ vroeg ze ongelovig. De gemaskerde dominatrix kromp geschrokken in elkaar. Ze sprong van haar zogenaamde slachtoffer af en verdween in de badkamer. Markus had zich omgedraaid naar Jo en keek haar eveneens onthutst aan.

‘Het is niet wat het lijkt,’ zei hij gegeneerd en hij wist op hetzelfde moment dat het de verkeerde woorden waren.

Jo lachte geërgerd. ‘Je hebt wel lef, zeg!’

‘Wat doe je hier al zo vroeg?’

Jo liep naar de kast en ging op haar tenen staan om de koffer te kunnen pakken die erop lag. Ze werd gehuld in een grote stofwolk toen ze hem naar beneden haalde. Ze opende de klerenkast en smet haar spullen haastig in de koffer.

‘Wat doe je?’ vroeg Markus. ‘Je gaat toch niet hysterisch doen en overdreven reageren? We maken gewoon wat lol, Susi en ik.’

Trillend van woede draaide Jo zich om naar Markus. ‘Dat mag gerust, maar zonder mij! Gaat het zo al lang tussen jullie?’

Markus keek haar enigszins schuld bewust aan.

‘Nee, zeg maar niets. Ik wil het waarschijnlijk niet eens weten. Maar waarom Susi? Moest het uitgerekend de buurvrouw zijn? Je had toch een hoer kunnen bellen als je zo nodig moest?’

‘En een ziekte oplopen zeker? Je zou me niet bedankt hebben.’

Jo gooidde nog meer van haar spullen in de koffer, die snel gevuld werd. ‘Wat ben ik toch een stom rund! Ik dacht altijd dat je op zoek was naar werk, maar intussen neuk je hier rond en laat je je door mij onderhouden.’

‘Zo is het absoluut niet!’ verdedigde Markus zich. ‘Ik kan niet acht uur per dag werk zoeken. Gun me ook een pretje... als je je überhaupt nog herinnert wat dat is.’

‘Me met een rijzweep op mijn billen laten slaan zou leuk moeten zijn? Bedankt, maar ik kan het missen als kiespijn.’

‘Precies! Zie je wel, ik móést haast wel op zoek naar iemand die aan mijn wensen en verlangens tegemoet komt.’

‘En mij en de man van Susi bedriegen? Ik snap echt niets van jullie!’

Susi kwam als op commando volledig aangekleed uit de badkamer. ‘Het spijt me verschrikkelijk, Jo. Je zegt het toch niet tegen Hans?’

Jo keek Susi vol afschuw aan. Een week geleden hadden ze nog gezellig met zijn vieren geracet. Ze werd onpasselijk bij het idee dat die twee het vast ook die middag samen hadden gedaan.

‘Jullie zijn gewoon weerzinwekkend!’ Ze deed de koffer dicht en sleepte hem naar de deur.

‘Laten we er eerst over praten,’ riep Markus, die intussen van het bed was opgestaan en nu in zijn blootje achter haar aan rende

‘Praten!’ Ze draaide zich woedend om naar haar toekomstige ex-vriend. ‘Nu wil je praten? Dat hadden we eerder moeten doen. Voor mijn part laat je Susi die rijzweep in je kont steken tot-ie er boven weer uitkomt. Ik ben helemaal klaar met jullie.’

‘Waar wil je dan überhaupt naartoe?’

‘Dat gaat je weliswaar niets aan, maar ik ga eerst naar mijn ouders.’

‘Aha, terug naar het warme nest. Je bent immers pas 39 jaartjes jong, dan kun je best weer teruggaan naar mama en papa.’

Jo's ogen spuugden vuur toen ze haar koffer weer neerzette. 'Waag het niet me als mislukkeling af te schilderen. Anders dan jij heb ik tenminste nog ouders voor wie ik belangrijk ben. In onze familie zorgen we nog voor elkaar.'

'Zo kun je het ook noemen als je nog aan moeders rokken hangt,' zei Markus spottend. 'Weet je, ik ben eigenlijk blij dat je opsoedemiertert. Je bent zo burgerlijk en zo saai.'

Susi glipte tussen hen door en maakte zich uit de voeten.

'Ach ja, en jij bent een en al spanning, hè?'

'Ik waag in elk geval weleens iets. Maar jij, jij doet altijd braaf wat ze van je verwachten. Gaat stipt op tijd naar je werk, houdt het huis schoon, kookt en ter bekroning van de week mag ik je dan op zondagochtend in missionarishouding neuken. Je hangt me mijlenver de keel uit.'

Jo vocht dapper tegen haar opwellende tranen. 'Je bent het weezinwekkendste wat me ooit is overkomen, Markus. Ik snap niet wat ik ooit in je heb gezien.'

Toen draaide ze zich om en verliet haar oude thuis voorgoed.

Buiten hield ze een taxi aan, want ze had geen zin om met de koffer opnieuw door de halve stad te lopen. Ze was trots op zichzelf dat ze niet tegenover Markus was ingestort en ook in de taxi huilde ze niet. Maar toen haar moeder haar met gespreide armen opving barstte ze eindelijk in tranen uit.

'Die klootzak!' gromde haar vader. 'Ik zou het liefst naar hem toe gaan en zijn tanden uit zijn bek slaan.' Haar vader was inmiddels zeventig jaar jong, maar ze zag hem er goed voor aan dat hij Markus een dreun zou geven.

'Ik ben eerder zelf gek geweest. Hoe kon ik zo blind zijn?' snifte ze.

Maria sloeg haar arm troostend om haar dochter heen en nam haar mee naar de keuken. ‘Ik zet thee en je vertelt me precies wat er gebeurt is. Daarna zien we verder. Je weet dat er bij ons altijd een kamer voor je vrij is.’

‘Bedankt,’ snifte Jo.

Nadat ze haar ouders over haar rotdag had verteld zette ze haar ellebogen op het tafelblad en hield haar hoofd vast, dat tonnen leek te wegen. ‘Misschien ben ik inderdaad een saaie piet. Op mijn leeftijd ren je toch niet meer huilend naar huis. Markus heeft gelijk.’

‘Waar had je anders naartoe moeten gaan? Daar zijn families toch voor. We staan achter je, wat er ook gebeurt.’ Haar moeder klopte op haar hand. ‘Tot je ander werk en een ander huis hebt gevonden blijf je bij ons.’

‘Zijn er nog spullen bij Markus in de flat die je wilt hebben? Ik zou ze met mijn maten op kunnen halen.’ Aan het gezicht van haar vader was duidelijk te zien dat hij bij die gelegenheid nog een boodschap voor haar ex zou hebben die er niet om loog.

Maar Jo schudde slechts haar hoofd. ‘Ik wil niets wat me aan die klootzak herinnert. Wat ik meteen nodig heb, heb ik ingepakt.’ Ondanks zichzelf moest ze even lachen. ‘Op de een of andere manier was het om te lachen zoals het eruitzag.’ Jo schudde nog steeds ongelovig haar hoofd. ‘Ik vind het alleen erg voor de man van Susi.’

‘Zeg je het tegen hem?’ informeerde haar moeder.

Jo nam een slok van de thee die haar moeder in een kop voor haar neer had gezet. ‘Nee, dat moeten die twee maar samen uitzoeken.’

In de daaropvolgende dagen werd Jo regelrecht verwend door haar ouders. Op een avond had ze met Heidi afgesproken in een bar. Heidi had haar verteld dat Huber het team in het kort had medegedeeld dat Jo wegens bezuinigingen ontslagen was.

‘Weet je, zonder jou is er geen lol meer aan. Ik denk dat ik binnenkort ook ontslag neem. Maar ik wil eerst een andere baan hebben, want ik moet de huur ergens van betalen.’

‘Ja, dat zou ik ook liever hebben gedaan. Maar nadat ik ontslagen was hield ik het niet meer uit onder Hubers zelfingenomen gezicht.’

‘En, heb je al iets nieuws?’

Jo schudde haar hoofd. ‘Ik heb een paar sollicitatiebrieven verstuurd, maar ik heb nog niets gehoord. En ik wil ook geen baan waar ik tot diep in de nacht moet werken, zoals dat in onze branche gewoon is. Ik word er tenslotte ook niet jonger op.’

‘Kom op, Jo, maak je zelf niet ouder dan je bent.’

‘Weet je, Markus had ergens wel gelijk. Ik ben saai geworden.’

Heidi keek haar verbijsterd aan. ‘Ben je gek geworden? Je bent absoluut niet saai.’

‘Ergens toch wel. Wanneer heb ik voor het laatst iets buitengewoons gedaan? Iets gewaagds? Ik ga ’s morgens om halfzeven de deur uit en kom ’s avonds tegen halfzeven terug. In het weekend worden er boodschappen gedaan en wordt de flat tiptop gepoetst...’

Heidi stak een hand op. ‘Stop, lieverd. Dat je het normale leven van een werkende vrouw leidt betekent nog lang niet dat je saai bent. Iemand moet tenslotte voor brood op de plank zorgen. Levensmiddelen komen zoals bekend niet uit de lucht vallen en huisbazen zijn in de regel ook geen altruïstische weldoeners. Markus maakt je maar wat wijs. De klootzak!’